

Gajolens vej til verden

Fredag den 24. Oktober, vågnede jeg før F*nden fik sko på, af at der var temmelig vådt i trusserne... Jeg gik ud på badeværelset, tog et bind på, og gik i seng igen - kunne dog på ingen måde sove.

Spunken vågnede, og så startede vi ellers bare dagen tidligt. Der var smådryp, men intet sagde plask så jeg var egentlig ikke heeelt sikker på om det var vandet.

Jeg rådførte mig med to jordemødre som jeg er så heldig at kende, og begge sagde at jeg skulle kontakte Hvidovre i løbet af eftermiddagen, så det gjorde jeg.

Oscar hentede mormor, for min veninde som skulle hente Spunken, var i Aalborg, så vi måtte ty til andet end plan A. Det var nu også meget heldigt, set i bakspejlet.

Mormor kom ind, og så kunne jeg slappe af.

Vi tog ud til et tjek på Hvidovre ca kl 18, hvor jeg fik en hindeløsning og blev undersøgt. 1 cm åben, lille smule livmoderhals tilbage, og ingen tvivl om at det var vandafgang - dog højere oppe på hinderne, så der blev også prikket hul helt nede i håb om at sætte gang i noget.

Jordemoderen i modtagelsen, virkede sikker på at vi ville komme hurtigt tilbage, da der var en smule småveer på den CTG jeg fik kørt.

Så tog vi hjem igen, og intet skete.... intet... Vi gik i seng, og jeg var vågen hele natten, med småveer der ikke rigtig ville noget. Jeg skulle tilbage til Hvidovre når der var gået 24 timer fra vandafgang, så ved 4 tiden om natten, byttede vi plads med mormor, som lagde sig op til Spunken i vores seng. Vi pakkede så småt sammen, og kørte igen mod fødemodtagelsen.

I bilen fik jeg en mindre nedsmeltning, for i telefonen havde jordemoder sagt at jeg nu var gået så langt siden vandafgang, at man ville sætte et drop med penicillin. PANIK, jeg tør ikke få et drop, tænkte jeg og så stoppede veerne for alvor og jeg var rigtig ked af det.

Jordemoder fra telefonen tog imod os, og jeg blev igen undersøgt - 2-3 cm åben kun, og så blev der sat ny CTG på. Hun skulle ta' blodtryk, og jeg følte ikke jeg kunne komme igennem til hende da jeg forklarede om min angst for drop, læger, blodtryksapparater osv. Det hele blev for meget, og jeg brød hulkende sammen, på sengen. Da vendte hun på en tallerken, og blev faktisk rigtig sød og gjorde sit bedste for at forklare hvordan det ville komme til at

foregå med droppet.

Desværre fortalte hun også at mit ønske om at komme i vand, ikke kunne blive opfyldt, grundet risikoen for infektion. ØV

Jeg slappede igen lidt af, og vi blev efterladt på stuen med CTG..... halvanden time gik der (med småveer der endnu intet ville).

Oscar gik ud og spurgte hvad der skulle ske, og fik at vide der var vagtskifte.

NY jordemoder kom. Tonie hed hun. Jeg kunne med det samme mærke at jeg rigtig godt kunne li' hende, og så gik vi ellers i gang.

Hun kiggede CTG igennem, og ville undersøge mig OG give mig hindeløsning. Nummer 3 hindeløsning på under et døgn.

Hun var grundig meget meget grundig..... Jeg S K R E G og græd, og forklarede det siden hen som om der blev bakket en gravko IND i underlivet. Hold nu kæft, hvor gjorde det ondt. Hun dunkede Gajolens hovede op og ned, og rodede rundt mens hun langsomt talte til 10.

Tonie sagde hun var dronningen af hindeløsninger på fødegangen, og sagde "kom, nu går vi ned på fødegangen". Jeg kunne allerede på de 100 meter, mærke veerne tage til.

Oscar og Tonie talte fint sammen, og vi blev enige om at hun skulle hente lidt morgenmad til os. Jeg var sulten. Inden da, gav hun mig et lavement "Det er den her flaske du skal ha', ja altså det er ikke heeeele flasken der skal op...tø hø" - det var humoren, og det var befriende.

Jeg ventede 10 minutter, og gik så på wc. Derefter tog jeg et brusebad og skiftede til hospitalstøj. Veeerne var stadig tiltagende, og jeg begyndte at have svært ved at koncentrere mig om andet end at trække vejret.

Tonie kom tilbage med morgenmad, og jeg tog én bid af en ostemad og snuste til kaffen. SÅ skulle jeg hen til fødelejet og stå og rokke under veerne og jeg hørte Tonie spørge Oscar om jeg havde ændret mig. Det sagde han ja til. Det var også nu at jeg stramt sagde "mmm" til Oscar da han rørte mig ved lænden.

Jeg lagde mig om på siden, og Tonie begyndte at tale om anbefalinger. Vi skulle få gang i penicillindrop, jeg kunne overveje en epidural og nu var jeg også så langt at man anbefalede et vedrop hvis der gik mere end en time før aktiv fødsel gik i gang.

Vi havde trods alt kun været på fødestuen i en halv times tid, så hun mente jo

stadig ikke jeg var i aktiv fødsel, for jeg var 3-4 cm åben nede på modtagelsen efter hendes hindeløsning.

Mens hun talte, kunne jeg mærke Gajolen kravle nedad og tænkte selv at der ikke ville gå lang tid. Jeg takkede nej til epidural, og Tonie sagde "det er jeg glad for". Så talte vi ikke meget mere sammen, for jeg råbte "jeg har pressetrang nu" og hun undersøgte mig.

"Ja, det har du da. Du føder lige om lidt" - og så gik hun i gang med at åbne skabet med udstyr. Oscar har senere fortalt at hun stod og lavede "dykkertegn" til ham, de gange jeg fik veer, som i "alt er ok, nu er det lige om lidt" og en masse smil. Hun stod og fandt sakse, sprøjter osv. frem, og jeg tænkte et par gange at jeg ville ende med at føde uden at hun stod der. Der var der dog fuld tjek på fra hendes side.

Jeg fik et par kraftige veer, som jeg gispede mig igennem, og så vente jeg mig om på alle fire og stod henover sengegærdet - der fik jeg en kraftig presseve, og så kom Gajolen ud på tre tryk.

Tonie skubbede ham hen mod mig, og jeg hev ham selv op til brystet. Med lidt hjælp kom jeg om på ryggen igen, og lå der med det lille menneske med den store stemme. Helt omtumlet, for vi havde jo lige fået morgenmad og var lige kommet på stuen.

I journalen står der:

Aktiv fødsel start: 8.45

Presseve start: 9.20

Dreng født: 9.22

Kaffen var stadig lunken.....

Gajolen lå ved mit bryst, og tog med det samme fat. Tonie klippede navlesnoren, efter at ha' taget nogle blodprøver fra den. Derefter vaskede hun mig, og kunne se jeg kun havde fået en lille overfladisk skramme. Intet skulle sys, og "nu kan man ikke længere se du har født".

Nu var det Gajolens tur til at blive målt og vejjet:

Fuld score på apgar

50 cm lang

3292 gram

Moderkagen blev gået efter, og jeg fik vist hvor hinderne var bristet først - det var et godt stykke oppe. Sjovt at se.

Gajolen fik målt sit blodsukker, og det var meget lavt. Så han fik en lille snaps, og så fik jeg besked om at han skulle måles to gange mere i løbet af døgnet. Begge gange var det perfekt, så det skal jeg ikke bekymre mig mere over. Mit eget blodsukker var også helt fint under fødslen, jeg nåede kun at måle det et par gange.

Med fare for at gentage mig selv, så var Tonie FANTASTISK. Hun var så rolig, og hørte på hvad jeg sagde. Enormt professionel og med et kæmpe overskud. Vi smalltalkede, og hun hentede noget varm kaffe mens hun fik ordnet papirarbejde osv. Jeg blev oplyst om at siden vi aldrig nåede penicillindækningen, så skulle vi blive der et døgn. ØV - men hun ville gøre alt hvad hun kunne for at vi kunne få et værelse på patienthotellet.

Oscar sad med Gajolen, og jeg gik på wc. Ingen problemer med at tisse, og nu jeg var derude kunne jeg jo bare komme i tøjet. Så i løbet af ti minutter havde jeg mit eget tøj på, og da Tonie kom ind kunne hun ikke lade være med at smile. Vi fik en god snak omkring fødslen, hvor hurtigt det var gået og jeg fik sagt at jeg var helt omtumlet og GLAD.

Hun ville gerne ringe til en portør, men foreslog også at vi kunne gå derop selv, så det gjorde vi. Hun fulgte os på vej, og fik et kæmpe kram inden vi skiltes. Hun var selv mor til fem, og opfordrede mig til at bede om hende næste gang - for jeg var jo skabt til at føde, så hvorfor stoppe nu ;-)

En drømmefødsel - meget anderledes min fødsel med Isaac, som jo også var en fantastisk fødsel.

Vi skulle jo ha haft min søster med, da hun også var med til Spunkens fødsel og var en rigtig stor hjælp og støtte, men hun var desværre syg. Vi følte os på intet tidspunkt usikre, og det var rigtig dejligt.

Jeg føler mig meget heldig :-)